

Motoron is lehet az Urat dicsérni

Az előítéletek nagyon meghatározzák életünket. Ezek közé lehet sorolni a motorosokkal kapcsolatos elgondolásainkat is, akik zordon kinézetükkel, dübörgő gépeikkel a Mad Max embertelen világát idézik. A valóság azonban sokszor kellemes csalódással lep meg bennünket.
Amikor 2002-ben, Pécsett a parkolójegyes, dugós városi közlekedés megkönnyítése miatt vettünk egy 15 éves, 400 köbcentis motort, nem gondoltunk arra, hogy különös fába vágjuk a fejszénket. Ahogy ráültem a motorra, egy egészen más világba érkeztem. Motoroztam én a

90-es évek elején, de az akkori emlékek elhomályosultak. Igen, mert a motoros társadalom (talán lehet így említeni) más, mint az autósok világa. Egymásnak integető, ismeretlen motorosok rögtön tudnak miről beszélni egy parkolóban. S ami ennél még különösebb, hogy a motor összekovácsol olyan csapatokat, akik talán soha nem találkoztak volna, ha nincs motorjuk. De így születnek azonos politikai nézeteket valló, életmódot meghatározó, vagy szabadidős egyesületté váló motoros klubok. Amint egyre többen tudomást szereztek arról, hogy mi szerzetesek jó idő esetén autó helyett motorral megyünk szolgálati helyeinkre, ők is „feltárták titkukat". Egyik keresztény ismerősünk a másik után gördült be udvarainkba motorjával, sorba vették fel velünk a kapcsolatot olyanok, akikkel soha nem találkoztunk volna. Így született meg az ötlet, hogy motoros zarándoklatot szervezünk Pálosszentkúton. Első alkalom 2008. júliusában volt. Persze tudtuk jól, hogy hasonló kezdeményezések már voltak és vannak. De egy kegyhelynek, mint amilyen Pálosszentkút, megvan a maga vonzásköre, ahová más, ehhez hasonló rendezvény, zarándoklat híre nem jut el. A motoros találkozók kegyhelyre elvihető programjai mellett kereszténységünket, hitünket is megérintő események sorozata várta azokat, akik eljöttek hozzánk. Öröm volt látni, hogy az utak felmérhetetlen kavalkádjában sokan vannak olyanok, akik Krisztust vallják egyedüli Uruknak és az agresszív erőt sugárzó külső ellenére azon vannak, hogy útjuk során, a motor nyergében is Krisztus-hordozók legyenek ebben a világban. Kapcsolatba kerültünk a Magyar Keresztény Motorosok Közösségével is, ahol az ökumenizmus egészen egyedi formájával találkoztunk, hiszen Krisztus Urunkba, a Szentháromságba vetett hitünk mellett a motor az, ami összeköt bennünket. Közös törekvésük; azt keresni, ami összeköt és nem azt, ami elválaszt. Ha ezek a keresztény emberek nem ültek volna motorra, soha nem találkoznak, vagy legalábbis kicsi az esélye. Isten útjai, valóban kifürkészhetetlenek. Talán én sem ismerhettem volna meg sok jó embert, ha az életembe nem lép be ilyen módon a motor, amely a fentiek alapján nem csak a közlekedésben, hanem az emberek közötti kapcsolat-építésben is eszköz.
Ezen tapasztalatok alapján újabb és újabb ötletek születtek, hogy a motorozás élményét kössük össze az ennél sokkal fontosabb hit-élménnyel. Ezért szeretnénk folytatni a már megkezdett Pálosszentkúti Motoros Zarándoklatot, amely az idén, 2009. július 17-én és 18-án lesz, illetve zarándok-túrát szervezünk a híres, magyar pálosok által alapított Mária-kegyhelyre, Częstochowába, ahol tavaly 15 ezer motoros gyűlt össze az ünnepi, vasárnapi szentmisére. Az idén, április 18-án indulunk útnak és az Isteni Irgalmasság vasárnapján veszünk részt a szentmisén, a kegyhely előtti hatalmas parkban.
Nem feledkezhetek meg a „motoros papok" összefogásáról sem. Az országban van néhány olyan pap, aki gyakran ül motorra. A szolgálat nem teszi lehetővé, hogy rendszeresen találkozzunk, de sok esetben itt is a „motornak köszönhetjük", hogy megismertük egymást. Közösen szervezett egynapos túra olyan emberekkel, akik hivatásukban, elköteleződésükben egy húron pendülnek, bizony nagy élmény. Mert, őszintén megvallva, még ha motoros ruhában is vagyunk és motoron is ülünk, azért otthonosan egymás között érezzük magunkat.
A motorozásnak még egy előnyét szeretném kiemelni. Eddig igazából arról írtam, hogy mi, keresztény emberek a motorokon keresztül is tudunk találkozni. De ez egy evangelizációs lehetőség is. Többen megfordultak már Pálosszentkúton az év különböző időszakaiban, mert hallottak az ottani szervezésről és a motorozó papokról. A hely megérintette őket. Talán máskor is arra gurulnak és akkor még többet tudunk beszélgetni. A találkozóra több testvér is hozott magával olyan barátot, ismerőst, akivel együtt szokott motorozni és most ezen keresztül ismerteti meg vele Jézus Krisztust. Ők talán soha nem tették volna be a lábukat templomba, ha nincs egy „összekötő", motoros barátjuk. A motor „csatornáján" keresztül olyan benyomások

érik ezeket az embereket, amire talán más környezetben nem lett volna lehetőségük.
Az élet minden területén Isten dicsőségét hirdetni, hálát adni a teremtett világ csodáiért, fontos feladat. Nagyon sok olyan dolog van az életünkben, amiről azt gondoljuk, semmi köze nincs hitünkhöz. Pedig igazából semmit sem élhetnénk meg anélkül, hogy ne Krisztusba vetett hitünk elmélyülését szolgálja. És talán nem is kell attól félni, hogy Isten olyan úr, aki csak a templom falain keresztül szereti az „alattvalóit". Neki azokban telik öröme, akik benne és általa akarják megélni az élet legapróbb rezdüléseit is. Akár éppen egy motorkerékpáron.

Bátor Botond
pálos szerzetes